USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, v řízení o kasačních stížnostech žalobce **1)** ze dne 9. 2. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 1. 2011, č. j. 30 A 8/2011 - 11, ve znění opravného usnesení ze dne 21. 6. 2011, č. j. 30 A 8/2011 - 44, **2)** ze dne 1. 3. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 2. 2011, č. j. 30 A 8/2011 - 16, a **3)** ze dne 1. 3. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 2. 2011, č. j. 30 A 8/2011 - 17,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Ads 78/2011, pod sp. zn. 6 Ads 79/2011 a pod sp. zn. 6 Ads 80/2011 **se spojují** ke společnému projednání. Věc bude nadále vedena pod sp. zn. 6 Ads 78/2011.

II. Kasační stížnost ze dne 1. 3. 2011 směřující proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 2. 2011, č. j. 30 A 8/2011 - 17, **se odmítá**.

III. Kasační stížnost ze dne 1. 3. 2011 směřující proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 2. 2011, č. j. 30 A 8/2011 - 16, **se odmítá**.

IV. Kasační stížnost ze dne 9. 2. 2011 směřující proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 1. 2011, č. j. 30 A 8/2011 - 11, ve znění opravného usnesení ze dne 21. 6. 2011, č. j. 30 A 8/2011 - 44, **se odmítá**.

V. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se žalobou u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované České advokátní komory č. j. 2839/10 ze dne 16. 11. 2010, č. j. 2836/10 ze dne 16. 11. 2010, č. j. 2828/10 ze dne 16.

11. 2010, č. j. 3002/10 ze dne 19. 11. 2010, č. j. 3004/10 ze dne 13. 12. 2010. Krajský soud usnesením ad 1) ze dne 25. 1. 2011, č. j. 30 A 8/2011 - 11, ve znění opravného usnesení ze dne 21. 6. 2011, č. j. 30 A 8/2011 - 44, postoupil věc Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“) jako soudu místně příslušnému; toto usnesení stěžovatel napadl kasační stížností ze dne 9. 2. 2011. Krajský soud následně vydal dne 17. 2. 2011 usnesení ad 2) č. j. 30 A 8/2011 - 16, jímž vyzval stěžovatele k objasnění důvodů podání kasační stížnosti a zaslání plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, a usnesení ad 3) č. j. 30 A 8/2011 - 17, jímž stěžovatele osvobodil od soudních poplatků, Obě usnesení ze dne 17. 2. 2011 stěžovatel napadl podáním ze dne 1. 3. 2011, které Nejvyšší správní soud posoudil jako kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil následující skutečnosti důležité pro rozhodnutí:

Stěžovatel se žalobou ze dne 13. 1. 2011 (doručenou dne 17. 1. 2011) u Krajského soudu v Brně domáhal, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalované České advokátní komory č. j. 2839/10 ze dne 16. 11. 2010, č. j. 2836/10 ze dne 16. 11. 2010, č. j. 2828/10 ze dne 16. 11. 2010, č. j. 3002/10 ze dne 19. 11. 2010, č. j. 3004/10 ze dne 13. 12. 2010.

Krajský soud usnesením ad 1) ze dne 25. 1. 2011, č. j. 30 A 8/2011 - 11, ve znění opravného usnesení ze dne 21. 6. 2011, č. j. 30 A 8/2011 - 44, postoupil věc Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému. Toto usnesení, které bylo stěžovateli doručeno dne 7. 2. 2011, stěžovatel napadl podáním ze dne 9. 2. 2011. V tomto podání stěžovatel uvádí, že místně příslušným k projednání jeho věci by měl být Krajský soud v Brně, a to vzhledem k tomu, že v Brně je pobočka žalované. Postoupení městskému soudu je podle stěžovatele nesprávné. Žalovaná se vyjádřila tak, že se závěry krajského soudu o postoupení věci Městskému soudu v Praze souhlasí.

Krajský soud následně vydal dne 17. 2. 2011 usnesení ad 2) č. j. 30 A 8/2011 - 16, jímž vyzval stěžovatele k objasnění důvodů podání kasační stížnosti a zaslání plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, a usnesení ad 3) č. j. 30 A 8/2011 - 17, jímž stěžovatele osvobodil od soudních poplatků. Obě usnesení byla stěžovateli doručena dne 24. 2. 2011. Proti oběma usnesením pak stěžovatel podal dne 1. 3. 2011 podání adresované Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně, jímž namítá zmatečnost řízení před krajským soudem, a výslovně uvádí, že se proto domáhá kasace těchto usnesení z listu 16 i 17, doručených 24. února.

K výroku I.

Nejvyšší správní soud rozhodl výrokem I., že se řízení o kasačních stížnostech proti třem výše uvedeným rozhodnutím spojují podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), za použití § 120 s. ř. s. V těchto řízeních vedených před Nejvyšším správním soudem se totiž jedná o věci, které spolu úzce souvisí; jedná se o tři usnesení téhož soudu vydaná v témže soudním řízení vedeném u tamního soudu pod sp. zn. 30 A 8/2011.

Krajský soud nejprve rozhodl o postoupení věci městskému soudu, s čímž stěžovatel nesouhlasil. Jeho nesouhlasné podání krajský soud posoudil jako kasační stížnost, poté v řízení o této kasační stížnosti vydal usnesení, jímž vyzval stěžovatele k odůvodnění jeho nesouhlasu a doložení plné moci advokátovi, a usnesení, jímž osvobodil stěžovatele od soudních poplatků. Stěžovatel v podání ze dne 9. 2. 2011 nesouhlasí s napadeným usnesením krajského soudu o postoupení věci Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému. Ze stěžovatelova podání je jeho úmysl bránit se proti napadenému rozhodnutí evidentní, nepřeje si pouze formu kasační stížnosti, ale formu jinou. Avšak jediný zákonem předvídaný postup, jak by Nejvyšší správní soud mohl věcně stěžovateli vyhovět, je právě takový postup, kdy budou podání stěžovatele posouzena jako kasační stížnosti, na jehož základě by mohl Nejvyšší správní soud napadená usnesení zrušit. Nesouhlasná podání proti rozhodnutím krajských soudů ve správním soudnictví rozhoduje Nejvyšší správní soud právě prostřednictvím řízení o kasačních stížnostech. Z těchto důvodů tedy Nejvyšší správní soud shodně s Krajským soudem v Brně posoudil podání stěžovatele ze dne 9. 2. 2011 podle jeho obsahu jako kasační stížnost. V podání ze dne 1. 3. 2011 adresovaném Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně pak stěžovatel výslovně uvádí, že namítá zmatečnost řízení před krajským soudem, a dále uvádí, že se proto domáhá kasace usnesení z listu 16 i 17, doručených 24. 2. 2011. I ve vztahu k tomuto podání Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že je považuje za kasační stížnost.

K výroku II.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační stížností proti usnesením, která se týkají řízení o kasační stížnosti, aby následně mohl rozhodnout o kasační stížnosti proti usnesení, jímž byla věc postoupena městskému soudu.

V usnesení ze dne 17. 2. 2011, č. j. 30 A 8/2011 - 17, krajský soud osvobodil stěžovatele od soudních poplatků, přičemž své rozhodnutí neodůvodňoval, protože bylo ve prospěch stěžovatele.

Ve své kasační stížnosti proti tomuto usnesení pak stěžovatel uvedl, že rozhodnutí krajského soudu je zmatečné a že v podání z 9. 2. 2011 nelze shledat žádost o osvobození od soudních poplatků.

Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že stěžovatel v rámci soudního řízení vedeného pod sp. zn. 30 A 8/2011 nepožádal o osvobození od soudních poplatků, nicméně přípisem ze dne 19. 7. 2010 (kopie na č. l. 19 soudního spisu) předložil Krajskému soudu v Brně kopie dokladů o tom, že je plně invalidní a že pobírá příspěvek na živobytí s tím, že tyto doklady mají být použity za účelem osvobození od soudních poplatků v řízeních před soudem. Nejvyšší správní soud uvádí, že je mu z úřední činnosti známo, že před Krajským soudem v Brně vede stěžovatel velké množství řízení, která jsou si časově velmi blízká, přičemž krajský soud mu na základě tohoto podkladu osvobození od soudních poplatků přiznává.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a kasační

stížnost podal včas. Stěžovatel namítá jako důvod kasační stížnosti zmatečnost řízení před krajským soudem a skutečnost, že krajský soud vydal rozhodnutí - usnesení o osvobození od soudních poplatků, aniž by k tomu měl podklad. Podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zmatečnost řízení před soudem spočívá v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Žádná z těchto podmínek však nebyla namítána ani nenastala, proto je kasační stížnost nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se věcně neopírá o žádný z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., pouze nepřípadně cituje bez souvislosti s věcí jeden z pojmů procesního práva. K tomu pak Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že pokud krajský soud vycházel z všeobecného přípisu stěžovatele obsahujícího žádost o osvobození od soudních poplatků, pak se nedopustil takové vady, která by spadala pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

S ohledem na skutečnost, že se kasační stížnost neopírá o žádný ze zákonných důvodů a je tudíž podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. kasační stížnost odmítnout.

K výroku III.

Usnesením ad 2) ze dne 17. 2. 2011, č. j. 30 A 8/2011 - 16, krajský soud vyzval stěžovatele k objasnění důvodů podání kasační stížnosti a zaslání plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Proti tomuto usnesení, jež bylo stěžovateli doručeno 24. 2. 2011, podal stěžovatel dne 1. 3. 2011 kasační stížnost, v níž uvedl, že je rozhodnutí krajského soudu zmatečné, a proto se domáhá kasace.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas. Usnesení č. j. 30 A 8/2011 - 16, kterým byl stěžovatel vyzván k objasnění důvodů podání kasační stížnosti a zaslání plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, je usnesením, jímž se upravuje vedení řízení, a proto je proti němu ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost nepřípustná. Z tohoto důvodu tedy Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo nic jiného, než kasační stížnost proti tomuto usnesení odmítnout.

K výroku IV.

Usnesením ad 1) ze dne 25. 1. 2011, č. j. 30 A 8/2011 - 11, ve znění opravného usnesení ze dne 21. 6. 2011, č. j. 30 A 8/2011 - 44, Krajský soud v Brně postoupil věc Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému.

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že napadené usnesení je usnesením ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., jímž se pouze upravuje vedení řízení, a kasační stížnost je tak proti němu nepřípustná. Nicméně se nápravy domáhá, neboť je toho názoru, že by měl být místně příslušný Krajský soud v Brně. Stěžovatel dále uvádí, že o svém názoru týkajícím se místní příslušnosti tohoto krajského soudu se již vyslovil i v jiných žalobách.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas. Stěžovatel nicméně nesplnil jinou z podmínek řízení o kasační stížnosti stanovenou v § 105 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení „*[s]těžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.*“

Nedostatek podmínky řízení v podobě absence povinného právního zastoupení, resp. požadovaného vzdělání, je nedostatkem odstranitelným. Podle § 106 odst. 3 s. ř. s. platí, že v případě, že kasační stížnost nemá všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. O odstranění vad tímto způsobem se postará podle § 108 odst. 1 s. ř. s. předseda senátu krajského soudu, proti jehož rozhodnutí kasační stížnost směřuje.

Stěžovatel byl k doplnění náležitostí kasační stížnosti ze dne 9. 2. 2011 vyzván usnesením ze dne 17. 2. 2011, č. j. 30 A 8/2011 - 16; stěžovatel byl vyzván k doplnění důvodů kasační stížnosti a k doložení plné moci udělené advokátu k zastupování v řízení o podané kasační stížnosti. V usnesení byl stěžovatel řádně poučen o následcích nevyhovění výzvě spočívajících v odmítnutí jeho kasační stížnosti.

Nesplněním povinností obsažených v této výzvě se naplnily podmínky k odmítnutí kasační stížnosti, o čemž byl stěžovatel náležitě poučen. Vzhledem k tomu, že dne 24. 2. 2011 řádně doručené výzvě uvedené v citovaném usnesení ze dne 17. 2. 2011, č. j. 30 A 8/2011 - 16, stěžovatel nevyhověl a nedostatky podané kasační stížnosti neodstranil, nezbývá zdejšímu soudu nic jiného, než postupovat v souladu s platnými právními předpisy. Výhrady stěžovatele proti této výzvě ve formě kasační stížnosti byly zdejším soudem odmítnuty (viz výrok III. tohoto usnesení).

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínky přípustnosti kasační stížnosti (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), přičemž se tuto vadu podání ani přes výzvu soudu nepodařilo odstranit. Kasační stížnost ze dne 9. 2. 2011 proti usnesení krajského soudu č. j. 30 A 8/2011 - 11 ze dne 25. 1. 2011, ve znění opravného usnesení č. j. 30 A 8/2011 - 44 ze dne 21. 6. 2011, tedy Nejvyšší správní soud odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Na okraj pak Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelův názor o nepřípustnosti kasační stížnosti proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu je nesprávný. Daný typ rozhodnutí je sice rozhodnutím procesního charakteru, avšak se závažnými důsledky pro další řízení, nespadá tedy pod rozhodnutí, jež má na mysli § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.

K výroku V.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu (zde kasačních stížností z 9. 2. 2011 a z 1. 3. 2011) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o něm.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu